

עפ"ת 10126/04/16 - נוה גיתי חיים נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

13 יולי 2016

עפ"ת 10126-04-16 נוה נ' מדינת ישראל

לפני כבוד השופט אילן ש' שילה, סג"נ

המערער

נוה גיתי חיים

נגד

המשיבה

מדינת ישראל

פסק דין

ערעור על פסק הדין ולמעשה על הכרעת הדין של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקוה (כב' השופט מ' כהן) מיום 16.2.16 (תת"ע 2240-02-16) שבו הורשע המערער, בהעדו, בעבירה של אי ציות לתמרור "עצור", ונדון לפסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של חודש, על תנאי שלא יעבור את העבירה שבה הורשע או עבירה אחרת המפורטת בתוספת הראשונה או התוספת השנייה לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961. כן הוטל על המערער עונש של קנס בסכום של 500 ₪.

למערער נמסרה הודעת קנס שעל פיה בתאריך 22.3.15 עבר עבירה של אי ציות לתמרור "עצור" בזמן נהיגה בכביש 443. המערער הודיע על רצונו להישפט ונקבע מועד למשפט ליום 14.2.16. דא עקא, המערער בחר שלא להתייצב למשפט. בית משפט קמא מצא כי נמסרה למערער הזמנה למשפט וכיון שלא התייצב ראה בכך משום הודאה בעובדות כתב האישום והרשיע אותו. לאחר מכן טען ב"כ המשיבה כי למערער, הנוהג מאז שנת 1992, 16 הרשעות וביקש לגזור עליו פסילה על תנאי וקנס. בית המשפט גזר את דינו של המערער כמפורט לעיל.

בכתב הערעור, ב"הרצאת דברים" הנספחת לכתב הערעור (הנחזית להיות עבודה סמינריונית) ובטענותיו לפני טען המערער כל טענה אפשרית, ולשיטתו הביא אסמכתאות שונות לטענותיו. בקצרה ייאמר כי המערער מבקש לבטל את הכרעת הדין מטעמים אחדים ואביא את העיקרים שבהם:

א. למערער לא נמסר זימון למשפט.

ב. בית המשפט לא היה רשאי להרשיעו כיוון שלא ציין ש"הוא סבור שלא יהיה בשפיטתו על דרך זו משום עיוות

דין לנאשם" (ס' 240(א)(3) בחוק סדר הדין הפלילי.

ג. האפשרות לדון אדם שלא בפניו, אפילו ויתר על זכותו להתייצב ולהגן על עצמו, פוגעת בערכים המוגנים בחוק יסוד כבוד האדם וחירותו, והיה מקום לדרוש מהמשיבה להביא ראיות למעשה העבירה הנטען.

המשיבה דוחה את טענות המערער. לטענתה קיים אישור מסירה הנושא אף את חתימת המערער מיום 9.11.15, ואילו בטענותיו האחרות אין ממש.

לא מצאתי ממש בטענות המערער.

א. המערער לא שכנעני כי לא קיבל הזמנה למשפט. אדרבא, אישור המסירה מלמד שהמערער זומן כדין ואף חתם על אישור המסירה שבו מפורט תאריך הדיון שנקבע. אין בטענות המערער המפנות לתאריכים שונים במסמכים אחרים כדי לפגוע בעצם קבלת הזימון, והמערער אף לא טען כי החתימה על אישור המסירה אינה חתימתו.

ב. טענת המערער כי היה על בית המשפט לציין את הדברים האמורים בסעיף 240(א)(3), בדבר סברתו שלא יהיה בשפיטת המערער שלא בפניו משום עיוות דין, אכן שובה את הלב. אולם, גם בה אין ממש שהרי ברור ממהות העבירה, דרישתו של המערער להישפט ואי התייצבותו למשפט (בלי שטען להסבר כלשהו לאי התייצבותו), כי בית המשפט כמו גם המערער עצמו לא היה סבור שייגרם למערער עיוות דין. אכן ברור גם לבית משפט זה שלא היה משום עיוות דין בדיון שלא בפני המערער. אוסיף כי ראוי שטענתו של המערער שבחר שלא להתייצב, כאמור ללא כל סיבה, לא תישמע כלל.

ג. אשר לטענה בדבר פגיעה בזכות יסוד: אמנם המערער טוען שההוראה המאפשרת לדונו שלא בפניו אינה עומדת בדרישות פסקת ההגבלה שבחוק יסוד כבוד האדם (ס' 8), אך לא כך רואה אני את פני הדברים. ההוראה (ס' 240 בחסד"פ) המאפשרת לדון נאשם שלא בפניו, כאשר לא התייצב לדיון, נושאת כותרת "**סדרי דין מיוחדים בעבירות קלות**", ואכן אין חולק כי עבירות תעבורה מסוג העבירה שעבר המערער הן עבירות קלות. הוראת ס' 240 נועדה אפוא לתכלית ראויה, ואף אין היא פוגעת בזכויות הנאשם מעבר לנדרש, שהרי מתאפשר לנאשם שכזה להתייצב למשפטו ולנהל את הגנתו. הטלת חובה על התביעה להוכיח כל עבירה קלה באמצעות עדים וראיות, גם כאשר הנאשם בוחר שלא להתייצב למשפטו, כטענת המערער, תכביד הכבדה של ממש על מערכת איפוף החוק ועל בתי המשפט, ללא כל טעם. וכי מה מצפה המערער? שבית המשפט ישמע ראיות בהעדרו ואף יהיה לו לסניגור? ראו גם רע"פ 2193-14 **איהאב עיאט נ' מ"י** (פיסקה 8; 13.4.14); רע"פ 8177-13 **רומן גולצמן נ' מ"י** (פיסקה 8; 3.2.14); (רע"פ 9142/01 איטליא נ' מ"י, פ"ד נז(6) 793, 799(2003), שבו נקבע כי בית המשפט לא יפעיל סמכותו לדון שלא בפני הנאשם "**שעה שהוא סבור כי עלול להיגרם עקב כך עיוות דין לנאשם**").

לפיכך החלטתי לדחות את הערעור.

ניתן היום, ה' תמוז תשע"ו , 11 יולי 2016, במעמד ב"כ המשיבה עו"ד רויטל גרובס והמערער.

אילן ש' שילה , שופט
סג"נ